

ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „БЪЛГАРСКА МУЗИКА“
СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР НА РУСЕНСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ
сезон 1970/71

ЧЕТВЪРТИ АБОНАМЕНТЕН КОНЦЕРТ ОТ ЦИКЪЛА

„ИМЕНИТИ ДИРИГЕНТИ И СОЛИСТИ“

под диригентството на
ВЛАДИМИР КОЖУХАР

Главен диригент на Киевската филхармония

с о л и с т
ЛИДИЯ КАНТАРДЖИЕВА

Зала Дом на културата
4 юни, петък, 20 часа

ПРОКОФИЕВ

- Фрагменти из „Ромео и Жулиета“
Монтеки и Капулети
Ромео пред проба на Жулиета
Смъртта на Тибалд

МЕНДЕЛСОН

- Концерт за цигулка и оркестър
Allegro molto appassionato
Andante
Allegro molto vivace

ЧАЙКОВСКИ

- Симфония № 5
Andante — Allegro con anima
Andante cantabile
Allegro moderato
Andante maestoso

ВЛАДИМИР КОЖУХАР е завършил Киевската консерватория през 1963 год. Веднага след това е приет за аспирант в класа по дирижиране на народния артист на РСФСР Геннадий Рождественски. На Всесъюзният конкурс на диригентите през 1966 год. Владимир Кожухар е награден с диплом I ст. след което поема ръководството на Киевската филхармония.

Владимир Кожухар притежава отлични диригентски качества, които, съчетани с големия му талант, любов към музиката и солидна диригентска култура, го правят високо ценен от критиката и публиката.

След блестящото представяне на Киевската филхармония и нейния главен диригент Владимир Кожухар на „Мартенските музикални дни — 1968“ русенската музикална общественост с радост посреща тази нова среща с този достоен представител на съветската изпълнителска школа.

491231

120000890745

ПРОКОФИЕВ

Фрагменти из балета „Ромео и Жулиета“

През 1936 г. Прокофиев завършва гениалната музика на балета „Ромео и Жулиета“, като скоро след това създава двете симфонични сюити под същото наименование, в които композиторът възвръща пресъздава дълбокото психологическо съдържание на безсмъртната трагедия и богатата гама от чувства и мисли включени в нея. На днешния концерт ще бъдат изпълнени следните части: „Момтеки и Капулети“ в която с остра ирония се рисува враждата между двете високопоставени фамилии, след което в триото се появява образа на чистата Жулиета, която танцува с Парис. „Ромео при гроба на Жулиета“ — една покъртителна траурна балада. Ромео, който е повярвал в смъртта на Жулиета е изпаднал в отчаяние. Звучи темата пропаста на голяма болка и безнадежност от безвъзвратно загубената любов. На края се появява темата на любовта, която в края на частта се налага над темата на смъртта и отчаянието. Последната част „Смъртта на Тибалд“ се състои от три епизода: дуелът между приятеля на Ромео — Меркуцио и братовчедата на Жулиета — Тибалд и смъртта на Меркуцио. Вторият епизод ни разкрива яростния гняв на Ромео към Тибалд, който пада промушен от Ромео. Третият епизод е един траурен марш. Изгледите за свързването на Ромео с Жулиета са окончателно разбити и създаденото положение ще доведе края на двамата влюбени.

МЕНДЕЛСОН

Концерт за цигулка и оркестър

Концертът за цигулка и оркестър в ми миньор е една от най-значителните творби на Менделсон, в която най-ярко е възпитан неговият композиторски натурализъм. Първите две части, които протичат без прекъсване, въпреки техните отличия са свързани с преобладаващите в тях лирически музикални образи. Третата част е наситена с теми, характерни за Менделсоновата фантастика, с присъщата грациозност, закачливост и празнично настроение.

Първата част започва с първата тема в солиращия инструмент — тема малко по-развълнувана и активна. Тя е допълнена с леки мелодически и красиви цигулковы пасажки. Втората тема е характерна със своята тиха и светла лирика. Втората част е своего рода лирическо интермеццо. Основната тема по своята песенност и широта на мелодическата линия се доближава твърде много до лириката на първата част, но тук тя е по-ярко подчертана, чувството е изказано по-откровено. Засилвайки лирическия елемент се създават условия за по-контрастно възприемане на третата част. Две теми — твърде характерни за композитора — съставляват основата на третата част: първата лека, ефирна, а втората празнично ликуваща. За бележителната лекота и прозрачност, непрекъснатостта и стремителното движение придават на филмала един особен чар.

ЧАЙКОВСКИ

Симфония № 5

Творчеството на Чайковски и по-специално неговите симфонии се характеризират със своя драматизъм, лирика и дълбока емоционалност. Най-честия проблем е борбата на човека с неговата съдба. Ярка илюстрация на борческия характер в творчеството на Чайковски е неговата Пета симфония. Нейната първа част започва мрачно с един увод който представлява темата на съдбата — така нареченият „фатум“. Тук тази тема звучи мрачно, глухо и като че ли с една съдбоносна предопределеност. В цялата първа част автора се мъчи да се огърве, да промени своята злокобна участ, но тя остава да господствува над него до последния такт на частта.

Във втората част на симфонията автора обезверен от борбата разкрива един друг свят — светът на мечтите, на порива към щастие. На практика той провежда това чрез една дълбоко прочувствена тема, която се излага от валдохорната, а после преминава през други инструменти и дава характерното за тази част мечтателно настроение. Това състояние на духа се прекъсва на моменти (според думите на автора) от „слънчев лъч на надеждата“. Формално това е втора тема изложена първо в обоя, която тема обаче не променя общото настроение на тази част — настроение на мечти, на блян за щастие. Напротив, във втората част темата на съдбата — „фатума“ жестоко разкъсва мечтите, за да напомни за себе си и за своята власт над човека.

Третата част представлява традиционния за Чайковски валс. Не бива обаче той да бъде тълкуван като танцовална мелодия, защото в него е вложено много по-дълбоко съдържание. И тук в края на частта се проявява фатума, но вече съвсем не така брутално, както в първата и втората част. Сега той е в меките тонове на дървените инструменти и самата му ритмика е разколебана, не звучи така самоуверено и неговата хегемония е нарушена. Може би той ще бъде победен? Може би човек ще се окаже в състояние да победи жестока съдба и да си изгради по-светъл живот? Последните няколко акорда вече определено дават надежда за това.

И наистина в четвъртата част Чайковски стига до победа над тази жестока съдба в един тържествен финал, който не случайно е изграден от самия фатум и който тук вече звучи майорно.

ЛИДИЯ КАНТАРДЖИЕВА е родена в София. Цигулка учи отначало в столичното държавно музикално училище, а след това в Московската консерватория. През 1965 г. тя завършва консерваторията и след това специализира при Д. Ойстрах. Лидия Кантарджиева е изнесла редица самостоятелни концерти и е участвувала като солистка в България, Съветския съюз и Германската демократична република. Тя е носителка на диплом от международния конкурс „Жак Тибо“ в Париж (1963) и от международния конкурс „Бах“ в Лайпциг (1968).